

Χρυσή Αυγή και Θρησκεία

Για να δούμε λοιπόν, πόσο συνεπής είναι στις απόψεις της η Χρυσή Αυγή, όσον αφορά τουλάχιστον το θέμα «θρησκεία». Τα ακόλουθα αποσπάσματα προέρχονται από το επίσημο περιοδικό του κόμματος με τον ομώνυμο τίτλο «Χρυσή Αυγή», καθώς και το περιοδικό «Αντεπίθεση», της νεολαίας του κόμματος ...

Συμφώνως προς τας απόψεις των Νεοπλατωνικών, οι θεοί των Ελλήνων δεν ήσαν ακριβώς Θεοί, με την έννοιαν την οποίαν δίδομεν σήμερον, αλλά «δαίμονες» προωρισμένοι και αυτοί να αποθάνουν. Πλάσματα παράξενα, απόλυτα υπαρκτά, μιας άλλης υφής (περισσότερον μεταφυσικής παρά φυσικής), συντηρούμενα από την θεϊκή φαντασία των Ελλήνων, ήσαν οι αρχαίοι και αιώνιοι θεοί μας. Όσον δι' αυτούς, οι οποίοι πιστεύουν ότι οι Έλληνες ελάτρευαν κάτι τι το ανύπαρκτον, θα είπωμεν: «Έξεστι Κλαζομενίοις ασχημονείν».

(Περιοδικό «Χρυσή Αυγή», τεύχος Αυγούστου-Σεπτεμβρίου 1982. Υπογράφει ο Νίκος Μιχαλολιάκος)

Η ΑΡΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ

Θρησκεία της Ευρώπης είναι ο παγανισμός που είναι η έκφραση του αισθήματος θρησκευτικότητας του Αρίου Ανθρώπου. Στον παγανισμό επιβιώνει η αρχαία θρησκεία με τη αρχέγονη της αγνότητα, τα έθιμα, τις παραδόσεις, τις εορτές, τους μύθους και μία διαρκή, γόνιμη επαφή με τη φύση.

Για τον παγανισμό, ο Κόσμος είναι αιτία του εαυτού του και οι θεοί, όντας κέντρα αξιών, είναι το σκαλοπάτι που έπλασε ο άνθρωπος για να υπερβεί τον εαυτό του. Ο παγανισμός θεωρεί ότι ο άνθρωπος γεννιέται κατ' αρχήν κληρονόμος μιας παραβάσεως και κηρύσσει την απελευθέρωση από την τυραννία του ορθολογισμού και την επιστροφή στον «μύθο» και την «ζωή». Γι' αυτόν δεν υπάρχει η έννοια της ροπής της Ιστορίας. Το παρελθόν είναι μια προοπτική δεδομένη μέσα σε πλήρη επικαιρότητα. Αντιθέτως, για τον

Ιουδαιοχριστιανισμό ό,τι είναι παρελθόν δεν μπορεί να επιστρέφει.

Η εποχή μας ολόκληρη είναι βαθειά ιουδαιοχριστιανική, έστω κι αν οι εκκλησίες και οι συναγωγές αδειάζουν. Είναι βαθειά ιουδαιοχριστιανική με τον τρόπο που αντιλαμβάνεται την ιστορία, με τις βασικές αξίες στις οποίες αναφέρεται.

[...] Στους Έλληνες, η θρησκεία ήταν συγχωνευμένη μέσα στο πολιτιστικό οικοδόμημα. Το να προσηλυτισθεί κανείς, να περάσει από μία θρησκεία σε άλλη, ισοδυναμούσε με απάρνηση της πατρίδας του. Στα μάτια των αρχαίων λοιπόν, μία οικουμενική θρησκεία προϋπόθετε ένα πολιτικό κοσμοπολιτισμό και την εγκατάλειψη των ειδικών και λαϊκών χαρακτηριστικών.

Αντίθετα για τον Χριστιανισμό η ουσία του Κόσμου, βρίσκεται εκτός του Κόσμου. Μεταξύ του ατόμου ως ανθρώπου και της Υπερβατικής Αρχής λείπει η μεσολαβούσα ιστορική διάσταση της Λαϊκής Κοινότητας. **Τον Χριστιανισμό χαρακτηρίζει η μεσσιανική ελπίδα, η πίστη σε μία εσωτερική αναγκαιότητα της Ιστορίας, η πρωταρχία της ιδέας της ελεημοσύνης έναντι της ιδέας της Δικαιοσύνης, η προκατάληψη υπέρ των «καταπιεσμένων», μια διαδικασία υποτιμήσεως του Κόσμου. Γι' αυτό ο Χριστιανισμός είναι ο μπολσεβικισμός της αρχαιότητας.**

Αυτό που σήμερα κρατεί κλειστό το στόμα του μαντείου των Δελφών, δεν είναι η αποκάλυψη μιας δήθεν απάτης, παρά η εξαφάνιση του πνεύματος των Ελλήνων.

(Περιοδικό «Χρυσή Αυγή», Ιούλιος 1988)

Ο ΙΟΥΔΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ο Ιουδαιοχριστιανισμός μεταλαμπαδεύτηκε στην Ευρώπη σε εποχή πολιτιστικού μαρασμού και βαθιάς κρίσης των παραδοσιακών αξιών, κατόρθωσε δε σε διάστημα μερικών αιώνων να εμφυτέψει τον εβραϊκό σκοταδισμό στον κορμό του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού, ώστε να τον αποκόψει από τις καταβολές του, να τον αποπροσανατολίσει από την ιστορική του προοπτική και να τον οδηγήσει στην αποσύνθεση και τον εκφυλισμό...

(Περιοδικό «Χρυσή Αυγή», Οκτώβριος 1988)

...25 Δεκέμβρη, 1 Γενάρη, 6 Γενάρη...

Τρεις ημερομηνίες τόσο σημαντικές, άμεσα συνυφασμένες με το πνεύμα μεγάλων εορτών των αρχαίων θρησκειών όλης της Ευρώπης. Η προσπάθεια αποδυνάμωσης της αρχαίας θρησκείας επέβαλε την «τοποθέτηση» σημαντικών χριστιανικών εορτών στη θέση των παλιών «ειδωλολατρικών»! Και έτσι αφού στις 25 Δεκέμβρη γιορτάζουμε τη γέννηση του Χριστού (που πολλοί παραδέχονται ότι αυτή δεν είναι η πραγματική ημερομηνία γεννήσεως του...), την 1η Ιανουαρίου υπάρχει γιορτή ακόμη και για την περιτομή, ενός εθίμου βέβαια καθαρά εβραϊκού. **Πάλι καλά βέβαια, που η επίσημη Εκκλησία δεν μας επιβάλλει να κάνουμε περιτομή στα παιδιά μας...αν και κάτι τέτοιο σίγουρα θα ικανοποιούσε ορισμένους που θα ήθελαν να μας δουν ακόμη πιο κοντά στον περιούσιο λαό του Ισραήλ.**

(Περιοδικό «Αντεπίθεση», τεύχος Ιανουαρίου 2000)

Ιουδαιοχριστιανική συνομωσία

Ο Χριστιανισμός είναι μια θρησκεία που προήλθε από τις ερήμους της Μέσης Ανατολής και πηγάζει από τον Ιουδαϊσμό όπως ακριβώς και το Ισλάμ. Αυτό που ο περισσότερος κόσμος πιστεύει είναι ότι υπήρξε μια ειρηνική μετάβαση από την αρχαία θρησκεία στον Χριστιανισμό κατά τα τελευταία χρόνια της

Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και ότι ξαφνικά ο λαός μαζικά ανακάλυψε τον μοναδικό «αληθινό» θεό της αγάπης και την χριστιανική «αλήθεια» και έτσι προσηλυτίστηκε στον Χριστιανισμό. Δεν είναι όμως καθόλου έτσι. Ο Χριστιανισμός επεβλήθη βιαίως. Οι Έλληνες και οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι δεν παραδόθηκαν στον Χριστιανισμό αναίμακτα. Χρειάστηκε να σφαγιαστούν τα δυο τρίτα της Άριας Ευρώπης πριν οι λαοί της υποκύψουν τελικά στη νέα θρησκεία. Έτσι σε πρώτη φάση ο Χριστιανισμός υπήρξε μια σταυροφορία ενάντιο στους εθνικούς πολιτισμούς, τις εθνικές θρησκείες και γενικά ενάντια στην εθνική ψυχή των μη-εβραϊκών λαών. Στις μέρες μας έχουμε περάσει πλέον στην δεύτερη φάση του σχεδίου όπου ο Ιουδαϊσμός, με τον μανδύα της παγκοσμιοποίησης και μέσω παράγωγών του όπως ο φιλελευθερισμός και η σοσιαλδημοκρατία, προωθεί το τελικό του σχέδιο, αυτό της φυσικής εξόντωσης των ευρωπαϊκών λαών και της εξαφάνισης της λευκής φυλής.

Ο προσηλυτισμός των Ευρωπαίων Εθνικών στον Χριστιανισμό, που σημαίνει την υποδούλωση στο γιαχβεϊκό δόγμα, ξεκίνησε τον πρώτο αιώνα μ.Χ. στην Ελλάδα και την Ρώμη και ολοκληρώθηκε το 1386, οπότε και το τελευταίο παγανιστικό οχυρό της Ευρώπης, η Λιθουανία, έγινε επίσημα χριστιανική. Ο εκχριστιανισμός της Ευρώπης και ο ξεριζωμός της πατρώας πίστης από τις καρδιές των ανθρώπων δεν ήταν μια εύκολη δουλειά και χρειάστηκε αιώνες αν και ουσιαστικά δεν επετεύχθη ποτέ ολοκληρωτικό. Στην πραγματικότητα πολλές παγανιστικές εορτές έχουν επιβιώσει στην Ευρώπη μέχρι της μέρες μας, είτε με χριστιανική μορφή είτε όχι, και σπίθες του αρχαίου πνεύματος κρατάνε τις μνήμες του παρελθόντος ζωντανές με την ελπίδα μιας νέας Αναγέννησης.

Το πρώτο αρρωστημένο ιδεολόγημα το οποίο εισήγαγε ο Χριστιανισμός, ήταν αυτό της «οικουμενικότητας». Στην αρχαιότητα το κάθε έθνος είχε το δικούς του εθνικούς θεούς, τις δικές του τελετές, τους δικούς του ναούς, τα δικά του έθιμα και τις δικές του φιλοσοφικές απόψεις για τον κόσμο και το σύμπαν. Ιδιαίτερα οι Έλληνες ανέπτυξαν την σοφία σε τέτοιο βαθμό που η σύγχρονη επιστήμη υποκλίνεται διαρκώς στο μεγαλείο της σκέψης των Προσωκρατικών. Οι θεοί και οι θρησκείες ήταν εθνικές εξ ορισμού. Κανένας, για παράδειγμα, δεν είχε ποτέ την ιδέα να αναγκάσει τους ηττημένους ενός πολέμου να αρνηθούν την θρησκεία τους και να δεχθούν αυτή των νικητών, όπως έκαναν οι

χριστιανοί. Η ιδέα ενός «θεού» ο οποίος δεν είναι πλέον εθνικός αλλά παγκόσμιος ήταν κάτι εντελώς καινούριο και πέρα από αυτούς. Ο εβραϊκός εθνικός θεός (Γιαχβέ), αντίθετα με όλους τους άλλους εθνικούς θεούς, πασχίζει για παγκόσμια ηγεμονία. Θέλει την αντικατάσταση όλων των άλλων θεών και θρησκειών και απαιτεί να λατρεύεται και να υπηρετείται από όλα τα έθνη, από όλο τον κόσμο, ως ο ένας και μοναδικός Θεός. Γι' αυτό τον λόγο η συμπεριφορά των Εβραίων και των χριστιανών ήταν ακατανόητη από τους Ρωμαίους.

Τα κίνητρα πίσω από τις διώξεις των χριστιανών από τους Ρωμαίους, είναι μια μεγάλη και ιδιαίτερα περίπλοκη ιστορία. Αλλά κατά κύριον λόγο οφείλονται στο εξής: Οι Ρωμαίοι δεν είχαν αρχικά τίποτα εναντίον του Χριστιανισμού, αλλά κατηγορήσαν τους μονοθεϊστές χριστιανούς ότι δεν σέβονταν τους ρωμαϊκούς θεούς, ενώ οι Ρωμαίοι σέβονταν τους θεούς των άλλων εθνών. Γι' αυτόν τον λόγο δεν είχαν πρόβλημα να τους τιμούν και δεν καταλάβαιναν γιατί αρνούνταν και οι χριστιανοί να τιμούν τους θεούς των Ρωμαίων. Επομένως κάποιες φορές αναγκάστηκαν να πάρουν μέτρα εναντίον τους. Αυτοί οι διωγμοί ωστόσο ήταν σχετικά σπάνιοι και αρκετά ήπιοι αν συγκριθούν με τους διωγμούς εναντίον των Εθνικών όταν οι χριστιανοί πήραν την εξουσία. Έτσι λοιπόν εκτός των διενέξεων με τους χριστιανούς και τους Δρυίδες, λόγω των ανθρωποθυσιών, οι Ρωμαίοι δεν είχαν πρόβλημα με άλλες θρησκείες, όπως για παράδειγμα τον ιδιαίτερα δημοφιλή μεταξύ των λεγεωνάριων Μιθραϊσμό.

Με την επιβολή του Ιουδαιοχριστιανισμού η Εκκλησία ξεκίνησε να διώκει και να δολοφονεί κάθε επιστήμονα, φιλόσοφο και γενικά κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο, οδηγώντας την Ευρώπη στην μεσαιωνική σκοτεινή εποχή των προλήψεων, της άγνοιας, της αρρώστιας, των βασανιστηρίων και της Ιεράς Εξέτασης...

(Περιοδικό «Αντεπίθεση», τεύχος 31, Μαΐου-Ιουνίου 2008)

Θα μπορούσε λοιπόν η Χρυσή Αυγή να εξηγήσει, πως συμβιβάζονται με τα άνωθεν κείμενα οι επίσημες θέσεις της για τη θρησκεία;

Θρησκεία

Ανάδειξη του Εθνικού χαρακτήρα της Εκκλησίας. Αναβάθμιση της εκκλησιαστικής εκπαίδευσης και παιδείας με Ελληνορθόδοξες αρχές και ιδανικά. Ανεξιθρησκεία και σεβασμός στην διαφορετική θρησκευτική επιλογή, εκτός των περιπτώσεων που θίγουν τα Εθνικά συμφέροντα και υποσκάπτουν τον Ελληνισμό.

Τελικά, ο θεός των χριστιανών, δεν είναι ο εβραϊκός Γιαχβέ;
Ο Χριστιανισμός είναι ή δεν είναι τέκνο του Ιουδαϊσμού;
Οι Έλληνες εκχριστιανίστηκαν βιαίως, ή όχι;
Η Εκκλησία από διώκτης των Εθνικών και συνεργάτης των Οθωμανών, μετετράπη σε εθνικό σύμβολο;
Ο Χριστιανισμός έχει σταματήσει να εκφράζει το «αρρωστημένο ιδεολόγημα» του οικουμενισμού;
Η όποια προσβολή θρησκευτικών συμβόλων και πιστεύω, θίγει τα «Εθνικά συμφέροντα και υποσκάπτει τον Ελληνισμό»;

Λογικό συμπέρασμα: Πιθανότατα, οι πιο διαβασμένοι της Χρυσής Αυγής γνωρίζουν την ιστορική αλήθεια, όπως αυτή παρατίθεται στο άρθρο. Σε μια θεοκρατική όμως κοινωνία, όπως η ελληνική, θέλει «αρετή και τόλμη» για να δώσεις τη γροθιά στο μαχαίρι και να πετύχεις την αφύπνιση· θέλει κότσια το να λες δυσάρεστα κι ανήκουστα πράγματα στο λοβοτομημένο ψηφοφόρο κοινό. Επομένως, τί απομένει; Ο παραδοσιακός λαϊκισμός...